

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Του κ. ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

Πρώτες ημέρες της επιστρατεύσεως του 12. Η ελληνική νεότης έτρεξε πρόθυμη και βουτηχτήκε μέσα στο χαλί, σαν να είχε πέσει μέσα σ' ένα λάκκο από φάρβα.

Κόσμος πολυς και δεν εύρισκε κανείς στέγην για να μείνη, εις την πρωτεύουσαν έκεινθη του Νομού, εις ην ειμεθα υποχρεωμένοι να παρουσιασθούμε...

Χάρης εις τον Ράγκο, εύρέθηκε ένα δωμάτιο σ' ένα μικροξενοδοχείο, όπου επί τέλους καταβύγαμε...

Η ζωή περνούσε γεμάτη μένος και... μεζέδες. Ο επιλοχίας μας ο Γιάννης Σισμάνης, μας είχαν αφήσει λίγο λευθέρους, επέτρεψε να μην κοιμόμεθα εις τον στρατόνα, (όπου και δεν χοροιάσαμε), και μας ανέθεσε κάτι μικροευθύνας, για να τον βοηθήμε, ως εγγράμματοι !...

Δύο πράγματα δεν μ' άφίνανε να κοιμηθώ. Τα ζουνούτια και η... «διάννα».

Και τα δύο μου σάλπιζαν άγρια, αίματηρά σαλλίσματα. Τώρα μου προσετέθη και ο ξενοδόχος.

Κάθε πρωί, πριν ακόμη κυκλοφορήσουν οι σαλεπιτζήδες στην Αθήνα, κυκλοφορούσε εκεί ένα παράστημα, με διαρκώς έστρεβλωμένας τας ειδήσεις. Και το παρόσημο αυτό, μου τόφερνε ο ξενοδόχος αλλάλαζων έξ ενθουσιασμού, ζητωκραυγάζων και έξυπνών τούς κοιμωμένους.

Μαρε' τί έγεινε, για τó Θεό !

Είχε διαδοθή ότι κηρύχθηκεν ο πόλεμος και ότι... άλλο φαντασθήτε. Ότι και αν φανταθίτε θά τó εύρητε. Φουσκώσαν τόσο πολύ εκεί αι διαδόσεις, που δεν είξευρες τί να πρωτοθαναμάσης, την φαντασίαν των κατοίκων να έφευγίσουν τέτοια φεύματα ή τήνζουταμάραν των να τά πιστεύουν έπειτα οι ίδιοι !...

Με την ιδέαν ότι κηρύχθηκεν ο πόλεμος, ο ξενοδόχος μας, έληψε την Πρέβεζαν,τά Γιάννενα και την Αΰλωνα.

- Πάει τά πήραμε. Πάει παιά !...
- Έ... Σε καλή μεριά !
- Πώς δεν χαιρέσαι και σύ ;
- Τί θέλεις ; Νά χορέψω !...
- Βρε' αδερφέ, έληραμε την Πρέβεζα....

Πάει την πήραμε, σου λέω !
- Σου είπα και εγώ «αδερροζέφαλη». Να στείλετε εκεί πρωτοδικείο και να εγκαταστήσετε και αστυνομικό σταθμό,δύο δικαστικούς κλητήρας και καμιά δεκαριά εισπρακτορας !... Α παργινό!... Μη λησμονήσετε και τόν «έρορο»...

- Τί, δεν είσαι Έλλην σύ ;
- Πώς δεν είμαι, αφού με βλέπετε πως φορώ χακί και έχω παραδόσει τó σωμα μου να τó βοσκίσουν οι χοροί σου... Φέρω σέβας εις τούς άνωτερους μου, έπλυνα τού λόγου τά καζάνια, έγινα δεκανέας και έτιμωρήθηκα προελόντως. Ήξετίσα άγογγύστας την ποιη μου και έχρεώθηκα διά τού Σαλαμούρα, τó παγούρι, όπου γάθηξε... Αύτά μου ζήτησε ως τώρα ή πατρις και της τά προσφέρω. Χθές ο λοχίας μου ειπε να πάω να κουρεφτώ. Αύριο άντι κεφαλής μετά χωρίστρας, θά έχη ένα κολοκύθι παραπάνω στον στρατόνα. Κολοκύθι μου έζήτησε, κολοκύθι τού προσφέρω. Αν μου ζητήση να φορέσω και μιά άρβύλα στο κεφάλι μου, θά την φορέσω. Μεθαυριο θά κηρυχθί ο πόλεμος. Μιά σφαίρα ίσως και να με σκοτώση... Θά γίνω λίπασμα σ' ένα χωράφι παραπάνω...

Έφυγε δύσθυμος και από τότε δεν με χόινευε.

Ζητούσα καφέ και μου έφερεν γιαούρτι.
Ζητούσα πετσέτα και μου έφερεν πρόκες πατουσιών...

Πολλάκις ήκουσθη διαμαρτυρόμενος για μένα.

- Άνεπτυγμένος άνθρωπος και δεν έχει πατριωτισμό κουκούτσι !
- Τί έκανε ; τόν ρώτησεν ο Ράγκος.
- Άκουει τόσο μεγάλα γεγονότα έθνικα και δεν συγκινείται.
- Μ' αφού ήσανε φεύματα !
- Δεν έχει να κάνει ! Ίσως να ήσαν και άλήθεια...

Μιά μέρα μου έφερε σαπούνι να νιφθώ, από εκείνο που κάνουνε μπουγάδα.

Έσοκέφθηκα για να τόν τιμωρήσω.

Έπληγα εις τó μικρό τυπογραφείο της πόλεως εκεί, και μου τόπωσαν σ' ένα κομμάτι χαρτιού, έτσι προχείρως εκεί πέρα, ένα παράστημα, πως δήθεν ή Έλλάς καλεί πανσρατιάν, μέχρι τού τεσσαρακοστού πέμπτου έτους, γυμνασμένους, άγυμνάστους, άπαλλαγέντας και βοηθητικούς.

Τό πήρα και πήγα αδιάφορος εις τó ξενοδοχείο.

- Τι νέα ;
- Χμ ! ένα παράστημα βγήκε, να μόλις τώρα !
- Τί ; Μήπως κηρύσσεται ο πόλεμος ;
- Όχι ακόμη. Καλούνε νέες ήλιες.
- Όχι δά ! Και ποιές ;
- Όλες.
- Τι όλες !...

Τό πήρε, τó διάβασε, ταράχτηκε. Μιά ήσαν και ή δική του ...

- Φτου' να πάρη ή όργη ! Τι μας θέλουν γέρους άνθρώπους με φημηλιά !
- Ποιους να πάρουν ;
- Έσάς, τά παιδιά !
- Έμιάς μας πήρανε. Τώρα θά πάρουνε και σάς.
- Έμεις χρειαζούμαστε. Δεν πρέπει να μάς πάρουν. Έχουμε παιδιά... Τι θά κάνει τó Κράτος, αν λειψούμε έμεις ;

- Τόν προορισμό σας τόν εκάματε. Έκάματε παιδιά, τώρα να πάτε και να σκοτωθήτε. Άλλο δεν χρειάζεστε...

- Χρειάζεστε περισσότερο έσείς ;

- Βεβαίως. Έμεις ακόμη δεν τεκνοποιήσαμε. Έάν χαθούμε ποιός θά φέρη τούς μέλλοντας πολιτας και στρατιώτας εις τόν κόσμο ; Μ' έσας τó Κράτος δεν χάνει παρά ένα άτομο, ένω μ' έμιάς χάνει τó μέλλον, γιατί καταστρέφει τόν πληθυσμό που πρόκειται να γεννηθή και να διαωvίση την ύπαρξιν τού Έθνους...

- Όχι αδερφέ !...
- Πώς; Είπατε «οχι αδερφέ!» και ή Πατρις ;
- Χμμμ !

- Σεις που χαρίζατε τόσο που πήρατε την Πρέβεζα, έστω και κατά φαντασίαν ! Σεις ο μέγας πατριώτης, που δεν μάς άφίνετε κάθε πρωί να κοιμηθούμε...

- Νά δά ή ώρα... Νά με πάρη τώρα, ζευμώνα καρό, πάνω στα ξεροβούνια...

- Και τί θά χάνατε, εάν πηγαίνατε ; Την βρομία τού ξενοδοχείου σας και τούς χορούς ; Διότι δεν έχετε και τίποτε άλλο στον κόσμο... Νομίζετε ότι πρέπει να ζή κανείς μόνον και μονάχα, για να είνε διευθυντής ένός ρουπαριού ξενοδοχείου ; Νά πίνη καφέ, κάθε

πρωί, να διαβάξη έφημερίδες και να τρώη κάθε μεσημέρι σταφύλια και τυρί ; Και για την ζωή αυτή, θυσιάσατε όλη την πατρίδα, με τας λάμπεις και τά μεγαλεία της !... Κάτω από τó μπιλωμένο σας παπούτσι, όλα ! Πίστις, πατρις, ιδανικά, ή Πρέβεζα, τά Γιάννενα, ή Αΰλωνα... Μα τότε τί να ποιέμε έμεις που χάνουμε ζωή άσυγκρίτως καλλίτερη από τή δική σας ! Άφίνουμε τού κόσμου τ' αγαθά, δεν συλλογίζομαστε της νεότητος τά δίκαια και σωπηλοί έρχόμεθα να σκοτωθούμε, χωρίς κανένα γογγυσμό, καμιά μεμφιμορία !...

Γιά κτύταξε, κάτω τó δρόμο, αυτά τά παιδιά, όπου περνούνε, τραβώντας για τά σύνορα. Τι άποφασιστικότητα και τί γαλήνη θείου μεγαλείου, δεικνύουν στο πρόσωπό τους. Στο θάνατό τους, πηγαίνουμε αυτοί, τόσο ώραιόι, τόσο άμύλητοι, με τόσο περηφάνο και ψηλά τó μέτωπο, ή στο γάμο τους, θαρρείς ;

Και όμως δεν έχεις ματια, για να τά ιδής αυτά, όπτε ψυχή για τά νιώσης.

Η γενιά σου, μόνον να φονάξη και να φεύγη είξευρε.

Η δική μας ;
Νά μη ξελαργυγίζεται, να σκέπτεται, να πέφτη...

Θά πέσουν πολλοί για να ξεπλύνουν και τις δικές σας άμαρτίες. Δεν σάς καταρώνται όσπερνούνται. Για κτύταξέ τους πως περνούν όσαν γαμβροί, πηγαίνοντας στην νύφη τους, τή μάχη, όπου γλεντοκοπάει ο χάρος, μεθώντας από αιμα νέων καλλήκαριών...

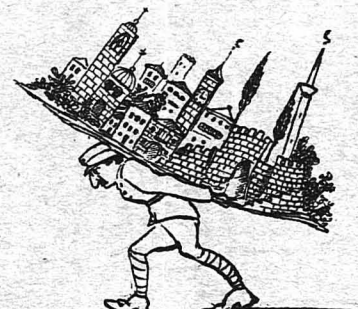
Η μήπως δεν συμφωνείς μαζί μου ;
Όταν ήγκασα τά μάτια να τόν ιδώ, δεν ήτανε μπροστά μου.

Η διάννα και οι χοροί.

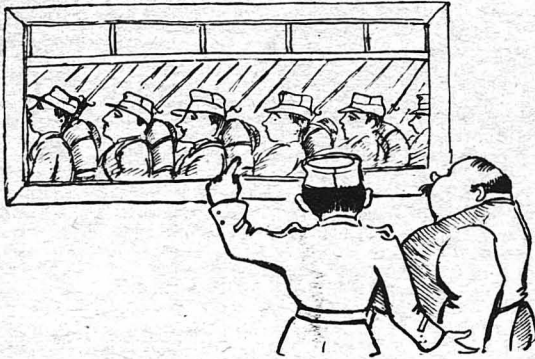
Κάθε πρωί μου' έφερεν και ένα φεύτικο παρόσημο.

Έπήραμε την Πρέβεζα.

Ἐναντί αὐτοῦ ἦταν ὁ ὑπέρθετος του, ποῦ μοῦ ἔτεινε τὸν λογαριασμό νὰ φύγω, γιὰ τὸ δωμάτιο ἐπετάχθη ἀπὸ «δύο ἀνωτέρους». Οἱ δύο ἀνωτέροι ποῦ ἐπίταξαν τὸ δωμάτιο καὶ πετάξαν καὶ μᾶς στὸ δρόμο, ἦσαν δύο ἀνθυπλασισταὶ τῆς στρατολογικῆς ὑπηρεσίας, ἐνδόξως μαζί του κουτσουλινόντες.

Περάσαν χρόνια ἀπὸ τότε καὶ καιροί. Κόσμος καὶ γεγονότα.

Ἔλα νὰ τους ἰδῆς ἀπὸ τὸ παράθυρο πὸς βαδίζουμε ἀγέρωχοι στὰ μεγάλα παρηγυρῆ τοῦ θανάτου

Ἐν σήμερον παρουσιάσα ψευτικό παρόχημα στὸν Ξενοδόχο, δὲν θὰ τοῦ ἔλεγα αὐτά... Οὔτε κανένας ἀνθυπλασιστής, θὰ μὲ πετάσῃ ἀπὸ τὸ προσωρινὸν δωμάτιο, καὶ εἰσήγησιν τοῦ ξενοδόχου.

Ἄλλ' οὔτε ὑπάρχουν πλέον καὶ ἀνθυπλασισταί...

Στρατηγοὶ γινῆκαν ἀπὸ ἱ...!

Τώρα μεγάλως ἢ Ἑλλάς!...

Σταμ. Σταμ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΓΗΤΑ

Ἡ γυναίκα καὶ τὰ παπούτσια

Κάποιος Ρωμαῖος ἐλεγχομένου ἀπὸ τοὺς φίλους του γιὰ τὴν ἀδοξομένη συμπεριφορὰ του στὴ γυναίκα του, τὴν ὁποία ἔδωκε ἐνώ καὶ πλοῦσια καὶ ὠραία ἦτο, ἀπήντησε προτείνων τὸ ἑπὶ-δημῶν του :

— Κι' αὐτὸ εἶνε ὠραῖο καὶ καινούργιο, ἀλλὰ κανεὶς δὲν γνωρίζει πόσο μὲ στενεύει καὶ μὲ στενοχωρεῖ...

Τὸ κόλπο τοῦ ποιητοῦ

Κάποιος πτωχὸς ποιητὴς ἔγραψε στίχους πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγοῦστου, τοὺς ὁποίους τοῦ προσέφερε δὲν τὸν ἔβλεπε νὰ βραίνῃ ἀπ' τὸ ἀνάκτορό του. Αὐτὸ ἐπανελήθη πολλές φορὲς, χωρὶς ποτὲ ὁ ποιητὴς νὰ λάβῃ καὶ τὴν ἐλαχίστη ἀμοιβήν ἀπ' τὸν Αὐγοῦστο. Μιὰ μέρα ὁ ἀδοκίμως ἀντικροῦσας τὸν ποιητὴν ἀπὸ μακρῶν, ἔγραψε γρήγορα γρήγορα λίγους ἑλληνικοὺς στίχους καὶ τοὺς τοὺς ἔδωκε δὲν τὸν πλησίασε, ἔτσι γιὰ ν' ἀστείρευθῇ. Ὁ ποιητὴς ἄμας μόλις διάβασε τοὺς στίχους ἀτόνος ἐπῆνε στὸν Αὐγοῦστον, κατόπιν δὲ ἔβραλε ἀπ' τὸ πενήχρὸ του θυλάκιον ὀλίγα λεπτὰ καὶ τοὺς τὸ ἔδωκε λέγοντας :

— Δὲν εἶνε βέβαια ἀνάλογα πρὸς τὴν θέσιν σας, ὦ Καίσαρ, ἂν εἶχα θὰ σὰς ἔδωκα περισσότερα...

Ἄν οἱ τότε ἐγέλασαν, μὲ τὸ ἔξυλον κόλπο τοῦ ποιητῆ. Ὁ Καίσαρ ἰδίως ἀνελήθη τὸ μάθημα ποὺ τοῦ ἔδωκεν ὁ σιχουρῶς καὶ διέταξε νὰ τοῦ μετρήσουν ἑκατοντακιοχίλια «ἀποστείρια».

*

ΠΩΣ ΕΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΚΟΥΚ

Σὲ ὀλίγους ἴσως θὰ εἶναι γνωστὸν τὸ περιεργὸν τέλος τοῦ διασημοῦ θαλασσοπόρου Κούκ. Χάριν τῶν ἀγνωστῶν μας λοιπὸν δημοσιοποιεῖν τὴς ἀγνώστους λεπτομερείας τοῦ θανάτου του, καθὼς καὶ ἐκείνας τῶν σχέσεων του πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς τῶν Σανδοβύτων νήσων. Ὅπως καθόρθωσαν ν. ἐξακριβώσουν οἱ ἱεραιστοὶ ἐπὶ τῆς βάσει τῶν τοπικῶν παραδόσεων, ὁ Κούκ ἐλατρεῖτο ὡς θεὸς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ἐνεκα τῆς θεοποιήσεώς του εἶταν ἀναγκασιμῶς νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς θρησκευτικὸς τύπους καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τόπων. Τὸν ἔβρασαν μεταξύ δύο εἰδώλων, τὸν ἐστεφανώσαν μὲ ἀνθή καὶ ἄκουγε τὰς προσευχὰς του, οἱ ὁποῖες ἀπευθύνοντο σ' αὐτὸν ὡς καὶ σ' ἄλλα δύο εἰδῶλα. Κατὰ τὴς διηγήσεις τῶν αὐτοχθόνων, οἱ ὁποῖοι τήμερα λέγουν ὅτι εἶναι ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸν ἐφόνουσαν, ἢ ψευτικῆ θεϊκῆ του ὑπόστασις ἠπῆρξε αἰτία τοῦ θανάτου του. Μιὰ ἡμέρα ἕνας ἰθαγενὴς χτύπησε μὲ τὴ ράβδον του τὸν Κούκ στὸν τράχηλο γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἀλήθεια ἦταν θεὸς καὶ δὲν ποῦσε. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κούκ ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ δυνατὰ ἀπὸ τὸν πόνο, οἱ λατρευταὶ του τὸν ἐζόκωσαν, διότι, ὡς ἔλεγον, ὁ ἀληθινὸς θεὸς δὲν αἰσθάνεται τὰ χτυπήματα καὶ τοὺς πόνους του.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τοῦ Λαμαρτίνου

Κανένας δὲ μ' ὀδήγησε στὰ χρόνια τὰ μικρὰ μου καὶ στὴ χορδὴ τῆς λύρας μου τῆς πολυγαληπμένης μονάχος μου πρωτόβαλα τ' ἄμαθα δάχτυλά μου. Ὅ,τι σοῦ δίνει ὁ σὸν ἀνὸς ἀπ' ἄλλον δὲ μαθαίνει.

Τὸ δροσερὸ καὶ γλάρο γράκι δὲ μαθαίνει στὴν χλόην τὴν καταποδῶντα κυλώντας νὰ διαβαίνῃ κι' ὁ ἀπὸς μὲ τὰ φτεροῦνια τοῦ ἀπὸ ὕψη ν' ἀνεβαίνῃ ἀκούραστος κι' ἢ μέλισσα τὸ μέλι νὰ βρῶνται.

Γιὰτὶ ὀλοένα τραγοῦδῶ ; Ρῶτα τὴ Φιλομήλα γιὰτὶ τὴ νύχτα ἀκούγεται ἢ γνώριμη φωνὴ τῆς σὰ ρεματιάς μουροῦστωμα, σὰν ψιθῆρος στὰ φύλλα καὶ σὰν τραγοῦδι ἐρωτικὸ καινούργιας Ἀφροδίτης.

Σὰν τὴν ἀνάσσει τὸ γλυκὸ κελάρδι μου βγαίνει. Ψέλλω ὅπως κρᾶζει τὸ πουλί, ὅπως βογγεῖ ὁ ἀγέρας, ὅπως μιλάει τὸ νερὸ σ' ἄλλοκι ποὺ διαβαίνει κι' ὅπως προβάλλει κάθε ἀσπὴ λαμπρὸ τὸ φῶς τῆς μέρας.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Τοῦ Λαμαρτίνου

Γεννιέται μὲ τὴν ἀνοιξή, μὲ τοὺς ἀνθὸς πεθαίνει. Περῆσαν στὸν ζέφυρον τ' ἀγένοια φτερὰ στὸν οὐρανὸ τὸν ἄστερο ἀκούραστο ἀνεβαίνει καὶ κολομπᾷ στὸ κύμα του μ' ἀμέτρητη χαρὰ. Κοιμᾶται μὲς στὸν λουλουδιῶν τὴν μουρμένη ἀγκάλη, μεθὰ ἀπὸ φῶς, ἀρώματα καὶ χρώμα γαλανό, τινάζει ἀπ' τὰ φτεροῦνια τῆς τὴ σκόνη τῆς καὶ πάλι τρέχει τρελλὴ καὶ πεταχθὴ σὲ ὄθλο μακρονό. Τῆς πεταλούδας ἢ ζωὴ ἀλήθεια πόσο μοῦαίει μὲ τὸν κρυφὸ τὸν πόθο μας ποὺ κάθε πρᾶμα ἀγγίζει κι' ἀνήσυχος κι' ἀχόρταγος κοντὰ του ἐνὼ μᾶς κρᾶζει στὸν οὐρανὸ τὴν ἦδονή νὰ βρεῖ ξαναγαυρίζει.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τοῦ Σ. Πρυντόμ

Μῆλια γαλάζια, ὀλόμαυρα καὶ πολυγαλαπηνένα ποὺ κάποτε ἀντικροῦσαν τὸ φῶς, τὴ χαρὰν, κοιμῶνται μὲς στὰ μνήματα ἐκεῖ τ' ἀγαχισμένα κι' ὁ ἥλιος δὲ βασιλεύει ἀκόμα ἀπὸ τῆ γῆ.

Πεῖδ λαμπρὰ καὶ πεῖδ ἄμορφα τὴ νύχτα ἀπ' τὴν ἡμέρα πῶς καρδιές ἀμέτρητες δὲ μίγαναν οὐκλήρῃ ! Τ' ἀστερία ἀκόμα λάμπουνε στὰ ὕψη, σὸν αἰθέρα, ἐνὼ τὰ μάτια κρύφτηκαν σὲ πέπλα θαμπερὰ.

Γιὰ πάντα χίνονται οἱ ματιές ποὺ μᾶς μαγεῖον τώρα ; Ὅχι, ποτὲ χίλιες φορὲς, δὲν εἶν' αὐτὸ αἰσθῶ ! Μονάχα ταξιδεύοντε σὲ μακρινὴ μιὰ χώρα, σὲ κάποιον μέρος ἄγνωστο κι' ἰωστόσο ποθητὸ.

Κι' ὅπως τ' ἀστερία σβῆνοντες σὰ σκόνη μᾶς ἀφήνον, μὰ κατοικῶν ἄσθηρα φηλὰ σὸν οὐρανὸ, ἔτσι ἦτοχα τὰ ὀλόμαυρα τὰ μῆλια ἀγάγια σβῆνον καὶ κλειοῦν, μὰ δὲν πεθαίνοντε — αὐτὸ εἶν' ἀληθινὸ.

Ματια γλάζια, ὀλόμαυρα καὶ πολυγαλαπηνένα μὲρὸς σὲ μιὰ ἀτέλειωτην ἀσπὴ ὑπερῶν ἀνοιχτὰ καὶ θαμνωμένα. Σήμερον ἀκόμα καὶ κλεισιμένα σκορποῦνε φῶς καὶ φέγγοντε σὸ μνήμα τους κοντὰ.

ΟΝΕΙΡΑ

B. Reunol

Σὰ μεγαλώσω ἄλογο φτεροπόδο, βαρβατό, ὦ φίλοι, θ' ἀγοῦσω.

Θὰ τρέχω πάντα ἀπάνω του πρὸς τὰ λειβάρια κάτω καὶ τ' ἀγνωστα κι' ἀθῶρητα θ' ἀναζητῶ σὸ δάσο.

Σὰ μεγαλώσω βασιλικᾶς σπὴν ἀραπιά θὰ γίνω.

Μηροσά μου θὰ μοῦ φέρονται χροῦσφι, ἀσπῆ, μάλαμα, καρπούς γιὰ νὰ χορταίνω κι' οἱ μαῦροὶ τὸ βασιλικὸ φορεῖο μου θὰ σέρνον.

Σὰ μεγαλώσω... Χαριόποι, γελοῦμενοι μιλοῦσαν

τὸν πόθο ποὺ καθρέφτιζαν τὰ μάτια, ὄλοι κνυτοῦσαν τὰ μῆλα τοῦ Παράδεισου ἀχόρταγοι Ἀδάμ νῆοι.

Παιδιά, ν' ἀγιάσω ἢ σερᾶτα ἀσπὴ ὅπου μοιραῖα—μὴν κλαίτε — κάθε ὄνειρό σας πᾶει.

Ἄλλοιμονο !... Ἀδριο κι' ἔσεις ὅπως ἐμεῖς θὰ λέτε : «Τότε ποὺ ἦμουνα μικρὸς...» Κι' ὁ χρόνος θὰ κυλᾷ... Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα